

Aprendre per resistir: la formació com a política cultural

Published by [Interacció](#) [1] on 15/12/2025 - 11:12 | Last modification: 31/03/2026 - 16:12

La formació no és un afegit a la política cultural local, sinó una condició per a la seva qualitat. En un context d'incertesa i canvi constant, aprendre és l'única manera de mantenir viu el pensament públic i d'evitar que la gestió cultural es converteixi en una simple administració d'activitats.

Un espai per aturar-nos, pensar en veu alta i reconstruir el sentit de la cultura

Els municipis són el terreny on la cultura pública es concreta, però també on sovint es posa a prova la seva fragilitat. Les estructures petites, la pressió del dia a dia i la manca de temps per a la reflexió tendeixen a convertir la gestió cultural en una successió de decisions reactives. En aquest marc, la formació és una pràctica política: genera criteri, permet pensar estratègicament i construeix una mirada compartida entre professionals que sovint treballen aïlladament.

Entesa així, la formació no és només transmissió de coneixement, sinó un espai de construcció de sentit. Quan un tècnic o una regidora de cultura participa en un procés formatiu, el que està fent no és tant "aprendre" com **repensar-se** com a agent públic. Aquesta és la seva força transformadora: convertir la pràctica quotidiana en matèria de reflexió i fer de l'experiència professional una font d'aprenentatge col·lectiu.

En aquest ecosistema, el Centre d'Estudis i Recursos Culturals (CERC) ha exercit, des de fa dècades, un paper de **node de coneixement compartit**, capaç d'articular l'experiència municipal amb la reflexió teòrica i amb la pràctica professional. El seu valor no rau en la quantitat d'activitats, sinó en la qualitat del debat que promou i en la seva voluntat de connectar el fer amb el pensar. El CERC ha anat adaptant formats, obrint-se al territori i assumint que

formar no vol dir repetir continguts, sinó **actualitzar els marcs mentals des d'on entenem la cultura.**

Aquesta voluntat s'expressa avui amb la preparació d'un **estudi intern sobre les necessitats formatives** dels tècnics i dels regidors de cultura municipals, promogut pel mateix CERC. No és una acció administrativa més, sinó un gest polític: reconèixer que la formació també ha d'interrogar-se a si mateixa, llegir el context i redefinir les seves pròpies prioritats.

En aquesta mateixa direcció, l'**Espai Claustre** representa una aposta significativa: un format concebut per a la reflexió pausada i la reformulació d'idees en grups reduïts. Més que un curs, és un exercici d'aprofundiment col·lectiu on el diàleg, la filosofia i les arts es posen al servei de la crítica de les polítiques culturals. El seu objectiu no és arribar a conclusions previsibles, sinó obrir preguntes noves, fer emergir allò que sovint queda fora del marc de la gestió quotidiana.

Però la pregunta de fons persisteix: com mantenir viu aquest impuls reflexiu dins unes institucions sotmeses a la urgència, la burocràcia i la lògica dels resultats immediats? Pot la formació, per ella sola, revertir la inèrcia que tendeix a reduir la cultura pública a programació i tràmit? Només si manté la seva dimensió crítica, si continua obrint espais d'experimentació conceptual i pràctica, podrà seguir actuant com a motor d'actualització del pensament cultural.

Aprendre, avui, és un acte de política pública. Vol dir resistir la temptació de l'automatisme i reivindicar el dret a pensar amb temps i profunditat, a revisar allò que donem per fet i a construir nous llenguatges per a les polítiques culturals. En aquest sentit, el CERC no és únicament un espai de capacitació, sinó un laboratori d'idees des d'on imaginar noves formes de cultura pública —més reflexiva, més conscient i més capaç de transformar-se.

Ja es pot consultar al web del CERC la programació formativa del 2026, però el que realment importa no és la llista de cursos, sinó el que diu sobre nosaltres com a política pública. L'[Oferta Formativa 2026](#) [2] no s'amaga en temaris neutres: entra en les costures del sistema cultural —contractació, fiscalitat, reglamentació, impactes— i assumeix que és aquí, en allò que sovint sembla massa tècnic per ser polític, on es juga la qualitat de la cultura democràtica. Alhora, l'Espai Claustre obre noves línies sobre dimensió social, espiritualitat contemporània i art, no per acumular continguts, sinó per ampliar la mirada amb què els municipis interpreten la cultura que administren.

En un ecosistema institucional que sovint premia la velocitat per sobre del criteri, aquesta programació fa una cosa infreqüent: dona temps per pensar. I és precisament això el que la converteix en política cultural en estat pur. Aprendre no és un complement; és la manera de protegir el pensament públic de la inèrcia. I aquesta oferta, amb totes les seves capes, és una invitació clara: si volem institucions que no es limitin a gestionar, hem de permetre'ns seguir pensant.

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Tags: treball cultural i professionals

Tags: polítiques culturals

Tags: gestió cultural

Tags: planificació cultural

Tags: pensament cultural

• [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/news/2025/12/formacio-cerc>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <https://www.diba.cat/ca/web/cerc/formacio>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/10252>